

Teesie

2012 – 2013 / 1 (67)

ŠIAME "TEESIE" NUMERYJE SKAITYSITE...

MALDA

Šv. Pranciškaus 3

REDAKTORIAUS ŽODIS 4

IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO

Kariuomenė 5-7

Rekolekcijos 8-9

Varkalių vasara 10

MISIONIERIAI

Svečiuose pas motinos Teresės seseris 11

TARP SEMINARIJOS IR VIENUOLYNO

Ne jus mane išsirinkote bet aš jus išsirinkau ir paskyriau 12-13

LAIKAS

Kodėl svarbu dalintis laiku su kitais 14

POKALBIS SU DARBUOTOJAIS

Pokalbis su p. I. Aleksandravičiene 15-16

Pokalbis su p. Terėse 16

PROPEDEUTINIS

Susipažinimas 17-18

KLAUSIMĖLIS

Ar atpažįsti šiuos pašaukimo ženklus? 19-20

Kas klierikams yra tikėjimas 21-22

SEMINARIJOS KRONIKA 23

Mūsų adresas:

Redaktorius: Justinas Visickas
Bendradarbis: Tomas Jedik
Fotografas: Jaroslav Čerkasiuk

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
 Kalvarijų g. 325
 LT – 08420 Vilnius
 tel. (8 – 5) 2701602
www.seminarija.lt

Malda

*Viešpatie,
padaryk mane savosios ramybės
pasiuntiniu ir leisk man nešti meilę, kur siaučia neapykanta;
santaiką, kur vyrauja barniai;
vienybę, kur yra skilimas;
tikėjimą, kur kankina abejonės;
tiesą, kur viešpatauja klaida;
viltį, kur braunasi nusiminimas;
džiaugsmą, kur slegia liūdesys;
šviesą, kur užgulusios tamsybės.*

*Mokytojau, padaryk, kad aš trokščiau kitus paguosti, o ne pats būti guodžiamas;
kitus suprasti, o ne pats būti suprastas;
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes kas duoda - gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi.*

Amen

(Šv. Pranciškus Asyžietis)

Redaktoriaus žodis

Gerbiami „Teesie“ skaitytojai,

Savo rankose laikote pirmąjį šių mokslo metų Vilniaus Šv. Juozapo kunigų seminarijos laikraštį. Reikia pripažinti, jog būti paskirtam jo redaktoriumi yra gana nemažas iššūkis ir didelė atsakomybė. Todėl visų pirma, esu dėkingas savo pirmtakui – V kurso klierikui Danieliui, kuris ne tik pravedė instruktažą, ką ir kaip reikia atlikti, bet ir kiekvienu iškilusiu klausimu sugebėdavo pagelbėti. Taip pat dėkoju paskirtam bendradarbiui Tomui, kurio darbo vaisius galite matyti kiekviename puslapyje – jis maketavo ir suvedė daugumą tekstų, kuriuos netrukus galėsite perskaityti. Tiesa, nors šis užsiėmimas reikalauja laiko, visgi negaliu sakyti, jog man nepatinka. Todėl vilioosi, kad jums sklaidyti šio „pirmojo blyno“ puslapius bus taip pat naudinga ir įdomu, kaip man jį „kepti“:

kl. Justinas Visickas

redaktorius

Kariuomenė

*Kl. R. Švenčionis
III kursas*

Riedame autostrada Vilnius-Kaunas. Ties Elektrėnais – posūkis į dešinę; vingiuotas kelias veda į Jonavą. Už mašinos lango – lietuviško peizažo grožis;

tolumoje, tarsi bangos, ritasi kalvos, apaugę medžiais kloniai slepia ežerų mėlį, pakelės laukuose bręsta kviečiai. Mažyčiai jaukūs miesteliai ir kaimai dvelkia ramybe. Tik mūsų širdyse nerimas dusliu tvinkšėjimu atsiliepia smilkinuose.

–Reikėtų sustoti užkasti prieš atvažiuojant tenai.

Prie Ruklos surandame miško aikštelę. Godžiai valgome sumuštinius ir drąšinam vienas kitą juokais.

– Tu įsitikinęs, kad mes atvažiuome ten, kur reikia? – atsakyti į šitą klausimą nereikėjo, nes tolumoje pasigirdo kulkosvaidžio šūviai. Sužinoję iš vietinių, kur yra Jonušo Radvilos mokomasis pulkas, nuskubėjome į dalinį. Pirmasis mus pasitiko pulko simbolis – erelis žaliame fone su šukiu „Nugalėsim arba mirsim“. Privažiavę prie įleidimo posto, buvome maloniai sutikti, o po lakoniškai aiškaus kareiviško instruktažo, kur mums prisistatyti, įvažiuome į pulko teritoriją.

Mūsų dislokacijos vieta buvo I bataliono III kuopa. Sutikę saviškius iš Vilniaus, Kauno ir Telšių, pasijautėme drąsiau. Trečioje kuopoje jau gyveno du būriai Bazinio Karinio Mokyimo savanorių, mes tapome trečiuoju klierikų būriu (pats skaitlingiausias – 26 kursantai), kuris įsiliejo į trečios kuopos gretas. Buvome suskirstyti į tris skyrius,

kiekvienas jų gavo savo patalpas su dviaukštėmis kareiviškomis lovomis, kurias pakloti – tikras menas. Aukštesnieji broliai užėmė viršutinius gultus, tad žemesnieji (pagal ūgį) galėjo džiaugtis, kad jiems nereikia ropštis metalinėmis kopėčiomis.

Palikę savo kuprines skyriuose, buvome išrikiuoti uniformos išdavimui. Vyr. seržantas Zykovas, rūsčių veido bruožų puskarininkis, parinko kiekvienam kelnes ir kitelius (kareiviškus švarkus). Ledinį seržanto ramumą sekundei sudrumstė mūsų dvimetris Tomas, bet ir jam greitai atsirado reikiamo dydžio uniforma. Mano kareiviškos kelnės spaudė per liemenį, todėl išdrįsau paprašyti platesnių, į ką vyr. seržantas Zykovas atsakė: –*Manau, kary, po savaitės šios kelnės jums bus kaip tik, o po dvejų savaitių teks užsiveržti tvirčiau diržą.* – Ir jis buvo teisus. Kai kurie iš mūsų po mėnesio praleisto Rukloje „numetė“ iki 10-ies kilogramų svorio.

Be uniformos, kariuomenėje svarbus dalykas yra batai. Jei pasisekė gauti gerus, tai tarnyba tikrai bus žymiai lengvesnė. Nepatogūs batai po paros vaikščiojimo (o vaikščioti ir žygiuoti reikėjo daug) palieka dideles ir skausmingas nuospaudas. Kariuomenėje kasdienis ritualas yra batų valymas ir priežiūra. Nuostabus jausmas, kai prieš einant gulti, gali nusiauti kareiviškus batus – tikra palaima kojoms.

Kol apsipratome su dienvakarė, Pirmosios dienos buvo gana įtemptos. Nespėdavome nubėgti į skyrių sekundėlei atspūsti, kai išgirdavome budinčiojo komandą „*Kuopa kuopoje rikiuot!*“ Keldavomės 5.45 val. po to bėgdavome į rytinę mankštą, vėliau prausdavomės (būtinai barzdos šalinimas), patikrinimas pagal sąrašą, pusryčiai, iškilmingas vėliavos pakėlimas giedant Lietuvos himną ir žygiavimas, atiduodant pagarbą pulko vadui. Iki pietų teorinės ir praktinės paskaitos. Pietauti į valgyklą dažniausiai kuopa bėgdavo su skanduote, o papietavę grįždavome

žygiuodami per placą (aikštę) su daina. Visa pulko teritorija aidėdavo, kai septyniadešimt vytų užtraukdavo: „*Oi neverk motušėle, kad jaunas sunūs eis ginti brangiosios Tėvynės, kad pavirtęs kaip qžuolas girių puikus lauks teismo dienos paskutinės...*“. Valgyti kariuomenėje irgi reikėjo išmokti. Tenai nėra vietos ilgiems pokalbiams. Vienas iš seržantų paaiškino, kaip mes valgysime kariuomenėje: – *Vyrai, dabar buvo paskutinis kartas, kai valgotė lėtai; nereikia bulvių košėje su šakute piešti aštuoniukių, kotletų reikia suvartoti, o ne gaudyti jį po visą lėkštę su peiliu, tarsi jis būtų bėgantis kiškis.*

Po pietų mūsų vėl laukdavo teorinės arba praktinės paskaitos. Pusę šešių mes žygiuodavome į pulko koplyčią, kur meldavomės Šv. Mišiose. Po jų skubėdavome vakarieniauti ir po to vėl rinkdavomės ten pat dvasinei konferencijai. Vakare prieš devynias valandas visas batalionas išsirikiuodavo vėliavos nuleidimui, po kurio kuopoje mūsų laukdavo vakarinis patikrinimas ir patalpų tvarkymas.

Šiek tiek daugiau poilsio gaudavome šeštadienį. Laikantis perkaitimo prevencijos, šeštadienio paskaitos baigdavosi anksčiau. Sekmadieniais, kartu su karininkų šeimomis ir kareiviais, švėsdavome Eucharistiją, meldavomės užtarimo malda. Visus žmones sužavėjo mūsų giesmės, kurias, iš visos širdies, giedodavome per Mišias.

Tarnybos pradžioje turėjome daug pirmos medicininės pagalbos paskaitų, išmokome, kaip suteikti pagalbą įvairių sužeidimų bei lūžių atvejais, netgi išklausėme paskaitą apie savižudybes. Karininkai savo paskaitose dėstė apie cheminio, biologinio ir atominio ginklo panaudojimo požymius. Studijavome Lietuvos karių etikos kodeksą, Krašto apsaugos statutą, Lietuvos kariuomenės istoriją, mokėmės palaikyti radijo ryšį, apskaičiuoti nuotolį iki objekto, nustatyti koordinatas žemėlapyje, pasalos ir stebėjimo gudrybių – visa tai pritaikėme ir praktiniuose užsiėmimuose.

Tačiau sunkiausiu išbandymu mums tapo žygiavimas. Kol seržantai vesdavo būrį skaičiuodami „Kaire, kaire, viens du trys, kaire, kaire“, tai mes dar sugebėdavome „atsirinkti kojas“, bet kai tik skaičiavimas nutrūkdavo, užtekdavo tik

vienam truputį susimaišyti, ir visa eilė išsimušdavo iš ritmo, vienas kitam pradėdavome mindyti kojas, ir po kelių sekundžių buvo galima stebėti, kaip visas mūsų būrys, tarsi laivas blaškomas jūroje, siūbuoja tiesiogine to žodžio prasme iš kairės į dešinę ir atgal. Pamatę tokį žygiavimą, seržantai sekunde pamesdavo kalbos dovaną, o atsitokėję sustabdydavo būrį, ir vėl iš naujo duodavo komandą „žengte marš“. Todėl dažnai žygiuodavome nuleidę galvas ir stebėjome kaimyno kojas, o seržantas juokaudavo: – *Galvas pakelti! Ko žiūrite į žemę? Ieškote pamestų pinigų? Neieškokite, aš jau visus surinkau.* Teisybės dėlei reikėtų pažymėti, kad jau mėnesio gale, klierikai žygiuodavo ne ką prasčiau, nei savanoriai kariai.

Kariuomenės vadovybė atsižvelgė į tai, jog mes esame seminaristai, todėl turėjome asmeninio laiko brevijorais maldai ryte, dienos metu ir vakare. Buvo gražu pažiūrėti, kai po kurio laiko, retkarčiais su mumis melstis ateidavo ir kuopos kariai. Daugelis iš jų mums padėjo buities srityje – parodė kaip teisingai kloti lovą, kaip sudėlioti į spintelę rūbus ir daiktus, kaip paruošti kuprinę prieš žygį. Tarp klierikų ir karių užsimezgė šilti ir draugiški santykiai. Prieš išvykstant mūsų kuopos kariams į trijų dienų žygį, mes visi kartu pasimeldėme ir palaiminome juos, kad Viešpats saugotų ir globotų.

Savo ruožtu ir mūsų pačių neapleido kariuomenės ordinariato vadovybė, jautėme jos rūpestį. Pirmas tris savai-

tes mūsų išbandymuose mus palaikė kapelionas Saulius Norėtas, vėliau jam išvykus – kapelionas Arnoldas Valkauskas. Mus drąsino vyskupas G. Grušas ir kiti kapelionai kunigai, kurie atvykdavo į Ruklą ir aukėjo Šv. Mišias bei vedė dvasines konferencijas.

Džiaugėmės ir savo skyriaus vadais, kurie turėjo tiek daug kantrybės ir ištvermės mokydami mus kareiviško amato. Šie žmonės dalijosi su mumis ne tik kariuomenės, bet ir gyvenimo patirtimi. Vyr. seržantas Šermukšnis – neieškantis šmaikštaus žodžio kišenėje, visada giedro veido buvo atsakingas už mūsų fizinį pasiruošimą; lengvai pats įveikdavo kliūčių ruožo užduotis, tarsi 20-etis, tuo mus stebindamas. Vyr. seržantas Dražba – tarsi būrio tėvas, kuriam rūpi kiekvienas karys. Karo atveju šis žmogus neduos kvailo įsakymo, o atvirkščiai – viską padarys, kad šaulys išliktų gyvas, todėl kariai jį labai gerbė. Seržantas Sundejevas – cheminio, bio-

